

mona kasten

nova nada

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Mova Kasten

HOPE AGAIN

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation copyright © za srpsko izdanje 2025, LAGUNA

Za D.

Nova nada, plej-lista

There's No Way – Lauv feat. Julia Michaels
Deep Burn Blue – The Paper Kites
When It Hurts You – The Paper Kites
Slow Dancing In A Burning Room – John Mayer
I Don't Trust Myself (With Loving You) – John Mayer
Gravity – John Mayer
It's Not Living (If It's Not With You) – The 1975
Feeling You – Harrison Storm
Natural – ZAYN
Tonight – ZAYN
Dance To This – Troye Sivan feat. Ariana Grande
Youngblood – 5 Seconds of Summer
Waste It On Me – Steve Aoki feat. BTS
Starry Night – Mamamoo
Miracles – Stalking Gia feat. blackbear
Run – Matt Nathanson
In My Head – Peter Manos
Love Somebody Like – Joan
Hands – Brandt Orange

Poglavlje 1

„Jedva čekam da se moj tata i tvoja mama odluče na novi korak.“

Zagrcnula sam se mača late napitkom i bezuspešno pokušala da se ne zakašljem. Don je to odmah primetila i počela je da me lupka po leđima, što nije popravilo stvar, već me je navelo da se zakašljem još jače. Lik ispred se okrenuo. Kada je video da se skoro gušim, namrštitio se i ubrzao korak ne bi li povećao rastojanje među nama.

„Šta?“, zakreštala sam kad mi je dušnik ponovo bio slobodan.

„Naši roditelji“, polako je ponovila Don i dobacila mi sumnjičav pogled sa strane, kao da nije baš sasvim sigurna da li mi je pitanje ozbiljno, ili samo retoričko. „Zar ne misliš da im ide sjajno?“

Osetila sam impuls da se nakašljem, ali potisnula sam ga tako što sam čvrsto stisla zube i ispravila kaiš torbe koju sam nosila preko ramena.

Moja mama i Donin tata bili su zajedno već devet meseci. I mada im je dobro išlo i mada su sve vreme bili srećni zajedno, nisam delila Donin optimizam. Nisam verovala da će im veza opstati, ma koliko me ta pomisao bolela. Možda Stenli i nije šupak kao drugi likovi s kojima je mama do sada bila u vezi,

ali njene veze u nekom momentu uvek propadnu. Bilo je to samo pitanje vremena.

„Ne izgledaš mi baš naročito oduševljeno“, monotonim glasom je rekla prijateljica. Pogledala sam je sa strane i upitala se kako je moguće da se posle devet meseci tako dobro poznamo. Ako onoj drugoj nije dobro, ili joj nešto leži na srcu, po pravilu smo to odmah osećale – skoro kao da smo sestre koje su zajedno odrasle. A pritom nismo baš ni najmanje ličile: dok je Don imala kestenjastoriđu kosu i tamnosmeđe, srneće oči, moja kosa bila je crna kao gar, a oči, koje sam nasledila od oca, ledenoplave.

„Naravno da je super što su njih dvoje srećni“, odgovorila sam posle kraćeg oklevanja.

Jedino što sam se pitala kada će tome doći kraj. Mama i ja smo imale previše tajni koje ne bismo mogle da poverimo nikome – čak ni Edvardsovima. Bez obzira na to koliko mama volela Stenlija i koliko je meni Don postala draga.

„Znači li to onda da bi tata mogao da računa na tvoj blagoslov?“, nastavila je da me ispituje. Zastala sam nasred puta koji je vodio ka glavnoj zgradi Univerziteta. „Moj blagoslov za šta?“

Don se okrenula ka meni ne zastajući u hodu. Nastavila je da hoda unatraške, palčeva zadenutih za remenje svoga ranca. „Pa, da prosto nastavi kao i do sada. Čini mi se da se boji da me zanemaruje. Želela bih samo da ga uverim koliko se radujemo zbog njih dvoje.“

Pokrenula sam se iz ukočenosti da bih sustigla Don. Upravo kad sam došla do nje, saplela se, pa sam morala da je uhvatim za ruku kako se ne bi izvrnula na leđa.

„Nemoj da si opet takav antiamor“, kazala je čim je ponovo sigurno stajala na nogama, i munula me ramenom u moje.

„Nisam ja nikakav antiamor“, uzvratila sam.

Prosto nisam imala baš mnogo posla s ljubavlju, a to nikako nisam ni htela. Jer sam celog života bila prinuđena da gledam šta ljubav neprestano radi mojoj mami. Naravno da sam se radovala što je srećna sa Stenlijem. Ali bilo je toliko stvari koje

Don nije znala o meni, a njen otac o mojoj mami, da nisam mogla ni da zamislim kako bi ta veza ispala dobro na duži rok.

„Pa, onda ću se malo drugačije izraziti“, rekla je nešto kasnije Don. „Nisi baš najromantičnija osoba.“

„Nisam?“, ironično sam upitala i oprezno gucnula svoj mača late.

„Rado ću te podsetiti na tvoje komentare na moj roman *O nama*.“

S mukom sam suzdržavala širok kez. Don je pisala ljubavne romane. A pošto sam studirala književnost, i pošto sam zahvaljujući maminom poslu već znala ponešto o radu na tekstovima, Don me je zamolila da budem probni čitalac njenih priča. Ali na njeno veliko nezadovoljstvo, više sam obraćala pažnju na nepovezanosti u radnji, a manje na romantiku. Pogledala sam je iskosa i videla joj iskricu tuge u očima. Najednom sam osetila grižu savesti. To što mi je mamin ljubavni život u prošlosti uvek davao razloga za brigu ne znači da svoje neraspoloženje zbog toga moram da istresam na Don. Sabrala sam se i nasmešila joj se.

„U pravu si.“

Don mi je uzvratila osmeh. „Ja sam uvek u pravu.“ Otpila je gutljaj kafe. „Tata i ja se sutra nalazimo u *Stekhausu*. Reći ću mu koliko smo srećne što im tako dobro ide da ne bi stalno brinuo.“

„To zvuči kao dobar plan.“ Zabacila sam glavu i naiskap popila ostatak svog napitka. Šolju za višekratnu upotrebu strpala sam u bočni džep tašne.

„Mislim da bih i ja uskoro mogla da nabavim tako nešto“, zamišljeno je rekla Don. Pogledala je džep u kome se nalazila moja šolja, a onda svoju papirnu čašu.

„Poručila sam je s jednog sajta na kome možeš sam da kreiraš svoju šolju. Mogle bismo da tražimo da na njoj odštampanu korice tvoje knjige, ili tako nešto“, predložila sam.

Don je namrštila nos. „Mislim da ne bih volela da idem po fakultetu sa šoljom na kojoj se vide polugoli ljudi.“

„Pa, u studentskom gradu sam videla i skandaloznije stvari“, uzvratila sam joj i pogledala na sat, najneupadljivije što sam mogla.

Dođavola.

Još nikad nisam toliko zakasnila na književnu radionicu. Duboko u sebi osetila sam ubod razočaranja. Šansa za ovu sreću mi je propala. Ali tako je bilo čim me je Don upitala hoćemo li pre kursa da odemo na kafu. Obično na nastavu uvek stižem ranije, bar petnaest minuta, ako ne i više.

„Ma nemoj tako da trčiš. Noge su mi kraće od tvojih“, s naporom je izustila Don dok smo se penjale stepenicama do glavne zgrade.

„Uopšte nije tačno. Viša sam od tebe samo za šaku. I neću da zakasnim.“

Bacila je pogled na mobilni telefon. „Još nije dvanaest. Kao da bi Nolanu nešto smetalo ako dođemo minut kasnije nego obično.“

„Ako smo dobre s njim, ne znači da moramo to da iskoristimo“, kazala sam i otvorila Don vrata glavne zgrade.

„U pravu si. Izgleda da sam malo razmažena.“

Zajedno smo išle hodnikom. Don mi je pričala kako Spenser hoće da napravi neku žurku u svom stanu, a ja sam pokušavala da ignorišem osećaj golicanja koji je postajao sve jači što smo se više približavale učionici u kojoj se održavala radionica. Prošla sam rukom kroz kosu, trudeći se da to bude što neupadljivije, kako bih proverila da li je sve na mestu. Obično bih bacila i pogled u ogledalo, ali obično Don nije bila sa mnom kad sam prerano dolazila na nastavu.

Bez oklevanja sam otvorila vrata i ušla. Unutra je već bilo troje studenata koji slušaju ovaj predmet i sedeli su na podu s prekrštenim nogama i beležnicama u krilu. Kratko sam ih pogledala i krenula napred. Na katedri je bio pravi haos od šarenih cedulja, olovaka i knjiga, a ta slika savršeno je odgovarala osobi koja vlada ovim haosom.

„Zdravo, Nolane“, rekla je Don.

Nolan je podigao pogled s knjige u koju se udubio. Među zubima je držao kraj crvene olovke. Na trenutak je delovao zbu-njeno, kao da je istrgnut iz nekog drugog sveta i naglo ubačen u naš. Najpre je pogledao Don, a zatim mu je pogled skrenuo ka meni. Nasmešio se. Pustio je olovku da padne, bacio pogled na sat iznad naših glava i zavalio se u stolici.

„Tačno na vreme.“ Osmeh mu nije silazio s lica.

„Nenormalno smo tačne“, rekla je Don.

Nolan je podigao obrvu. „Da ste došle minut kasnije, poslao bih te po kuvani đevrek.“

Ova pretnja izazvala je suzdržani smeh u učionici. Don i ja smo, takođe, morale da se široko osmehujemo – mada smo obe znale da pretnja nije bila šala.

Nolanov način podučavanja bio je... nekonvencionalan. Na studente nije gledao s visine, već kao na prijatelje s kojima hoće da podeli svoju najveću strast. Uvek je bio dobro raspoložen i prepun energije, a njegovi časovi nisu mogli da se uporede ni sa jednim predmetom koji sam dosad na univerzitetu slušala.

Počevši od činjenice da je tražio da mu se obraćamo po imenu, preko njegovih kreativnih kaznenih zadataka ako bismo zaboravili da uradimo domaći ili došli prekasno, pa do časova koje smo provodili na podu, na stolovima, ili napolju na travi u krugu univerziteta – kod Nolana ništa nije bilo onako kako bi se očekivalo. To je važno i za teme koje je na svom predmetu obrađivao. Koliko god da je na prvi pogled delovao opušteno, zadaci koje je pred nas postavljao bili su duboki, misaoni, a delom i bolni. Više puta sam se već upitala da li postoji neki razlog što bira baš te teme. Nolan me je fascinirao. Bio je poput zagonetke koju sam obavezno htela da rešim, i jedva sam čekala da dođe sreda i uđem u ovu učionicu.

Pošto sam sela na pod pored Don, pogledala sam u Nolana, koji je nemarno uzeo olovku i odložio je na pult. Lice mu je bilo neobično, kao i sve drugo na njemu – istovremeno meko i

markantno, sa sivim očima i nekom uvek zamišljenom borom oko usana. Tamnoplava kosa bila je poluduga i uglavnom ju je nosio vezanu u rep, što mi na drugim muškarcima nikada nije delovalo tako privlačno. Zajedno s kratkom bradom, davala je njegovom izgledu nešto divlje, što je stvaralo fascinantniji kontrast s njegovim blagim ponašanjem i toplim osmehom.

Polako sam podigla pogled i morala sam malo da se uspravim kako bih mogla da vidim print na njegovoj majici. To sam po pravilu najpre radila kada sredom dođem na seminar – Nolan je, naime, obožavao majice s printom kakve nose fanovi serija ili muzičkih grupa. Upravo u tom trenutku zavalio se malo unazad i ispružio ruke iznad glave. Crna majica mu se blago zategla na grudima, a na printu su bili lanci i šarene svetiljke sa slovima abecede ispod njih. Skoro da sam morala da se nasmejem. I ja sam, naime, kod kuće imala veoma sličnu majicu, jer sam bila totalno oduševljena serijom *Stranger things*.^{*} Prešla sam pogledom preko cele abecede, a onda sam pogledala još niže. Da mi katedra nije stajala na putu, možda bih mu videla i delić golog stomaka. Čim mi je ta misao pala na um, prekorela sam sebe.

Kad sam podigla pogled, ukočila sam se. Nolan me je ispitivački gledao pravo u oči. U obraze me je udarila smrtonosna vrelna a glavu sam okrenula tako brzo da je malo nedostajalo da iščaim vrat.

To da možda postoji sasvim određeni razlog zbog kog se svake srede toliko radujem ovom seminaru bila je jedna od tajni koje Don – niti bilo ko na ovoj planeti – nikada neće smeti da dozna.

---

^{*} *Čudnije stvari*, SF i horor serija kreirana za *Netflix* (Prim. prev.)

Poglavlje 2

Upravo sam petljala nešto s tosterom za sendviče kad mi je zazvonio mobilni telefon. Zbunjeno sam bacila pogled na displej i videla da zove mama. Čudno. Sredom obično nikad ne razgovaramo telefonom, jer ona ide na kurs joge, a ja imam gomilu obaveza. Javila sam se.

„Zdravo, mama“, rekla sam i slobodnom rukom otvorila toster. U njemu sam upravo pripremala jedino jelo koje sam umela besprekorno da spremim. Sendvič sa sirom. Za sve ostalo nisam imala dovoljno ni veštine, ni motivacije. Ima ljudi s izvanrednim talentom za kuvanje, recimo, moja takoreći sestra Don. Drugi, nasuprot tome, moraju da se zadovolje hranom iz menze, gotovim jelima i tostiranim sendvičima. Ti drugi, to sam ja.

„Zdravo, mila“, rekla je mama. „Kako si? Kako si provela dan?“

Namrštila sam se i preklopila toster. „Dobro sam. Sreda mi je omiljeni dan. A ti?“

„Ja...“, nakašljala se. „Danas sam dobila lošu vest u izdavačkoj kući.“

Osetila sam kako mi se puls vrtoglavo ubrzava. „Jesu li te otpustili?“

„Hvala bogu, nisu. Ali planiraju neko smanjenje troškova. Ubuduće ću raditi manji broj sati nedeljno.“

Tiho sam opsovala. Mama je imala dobar posao u izdavačkoj kući koja objavljuje stručne knjige, ali nekih meseci je uprkos tome umelo da nam ponestane novca. Uzele smo kredit za moje studije u Vudshilu, a kuća koju smo nasledile od bake bila je stara preko pedeset godina i stalno je bilo troškova oko održavanja.

„Koliko je to sati manje?“, upitala sam je, čvrsto se držeći drugom rukom za kuhinjsku radnu površinu.

„Ne brini zbog toga, snaći ćemo se već. Htela sam samo da ti ispričam. A mislim...“ Mogla sam da osetim da joj je teško da izgovori reči koje slede. „Mislim da bi bilo dobro ako ti u Vudshilu potražiš neki poslić. Onako, za svaki slučaj.“

„Naravno da hoću, mama“, odmah sam rekla.

Zavladala je tišina. U jednom trenutku majka se nakašljala.

„Zapravo ne bi trebalo da bude ovako, mila“, promrmljala je. „Trebalo bi da možeš potpuno da se usredsrediš na studije, a ne da moraš da radiš zbog mene.“

„Odavno sam ti rekla da mi ne predstavlja nikakav problem da potražim posao.“ Pokušala sam da s njom razgovaram što blaže, jer ju je sve to očigledno mnogo opterećivalo. Pitala sam se da li možda od mene krije još nešto – ne preti li joj možda čak i opasnost da sasvim izgubi posao?

„Jedva čekam da sve ovo ostavimo za sobom i da najzad možemo da se posvetimo našem velikom projektu“, rekla je mama i uzdahnula.

S mukom sam uspela da ispustim neki glas koji je pokazivao da se slažem, a prisilila sam sebe i da se osmehnem, mada mama nije mogla da vidi moj osmeh, baš kao ni znoj koji je počeo da mi se sliva niz potiljak kada mi je to rekla.

Otkad znam za sebe, mama hoće da osnuje sopstvenu književnu agenciju – sa mnom kao partnerkom. Ranije sam posle

škole uvek odlazila u njenu izdavačku kuću i satima sedela pored nje za pisaćim stolom i gledala je kako radi. I tamo i kod kuće zajedno smo čitale rukopise, ocenjivale ih i obrađivale, raspravljale o dobrim i lošim stranama autora i njihovom potencijalu. Ali ona je moju revnost protumačila kao iskrenu zainteresovanost za svoj posao, i ne samo da mi je obezbeđivala letnju praksu kod drugih izdavača i agencija već je skovala i plan da zajedno osnujemo agenciju čim završim studije – i tako ostvarimo njen najveći životni san.

„Žao mi je, mila. Znam da ovo nije bio deo našeg plana“, uzdahnula je majka i trgnula me iz obamrlosti.

„Nemoj da brineš. Naći ću ja već neki poslić“, kazala sam da je umirim.

„To je baš lepo od tebe, hvala ti“, mamin tihi glas zvučao je usiljeno veselo.

Namrštila sam se. „Je l' stvarno sve u redu, mama?“, upitala sam je. „Ili bi trebalo sutra da navratim do tebe?“

„Ne, ne. Samo sam malo umorna i zbunjena, na poslu se danas baš svašta izdešavalo. I mada je ovo zapravo loše, i dalje ne odustajem: kad diplomiraš, otvorićemo svoju agenciju.“

Grčevito sam potražila temu koja bi bila neobavezna od moje profesionalne budućnosti, ili od činjenice da uskoro verovatno nećemo imati dovoljno novca.

„Kako je Stenli?“, upitala sam.

„Stenli, dušo, pita Everli kako si.“ Čula sam Stenlija kako glasno odgovara, nakon čega je mama nešto promrmljala. „Dobro, hvala na pitanju.“

„Je l' on kod nas?“

Kratko je oklevala. „Da.“

Osetila sam knedlu u grlu. Stenli je bio daleko najbolji dečko koga je mama ikad imala, ali uprkos tome nisam mogla da sprečim da me obuzme briga.

„Je l' on često tu?“, tiho sam upitala.

Nije mi odgovorila, a njeno ćutanje učinilo je da neprijatan osećaj u mom stomaku dvostruko naraste. Grčevito sam tražila prave reči.

„Mama, molim te, pazi na sebe“, konačno sam rekla.

Uzdahnula je. „Everli.“

„Samo brinem za tebe.“

To osećanje bilo je ukorenjeno tako duboko u meni da takoreći nisam više mogla ni da zamislim život bez njega. Da, Stenli je bio dobar čovek. Sam je podigao Don i ona je nasledila njegovu toplinu i njegovo veliko srce – ali mama uprkos tome mora da ostane oprezna. Prosto mora.

„Ne treba da brineš“, rekla je mama.

Ali ipak brinem, htela sam da joj odgovorim, ali ćutala sam. Tišina je vladala tako dugo da je postalo skoro neprijatno. Tražila sam nešto što bih mogla da kažem, bilo šta, nešto što bi opet stvorilo opuštenije raspoloženje među nama i učinilo da gorki ukus naše prošlosti nestane, ali ništa mi nije padalo na pamet.

Mala plava lampica na tosteru me je spasla.

„Moram da prekinem razgovor, gotova mi je hrana.“

„Jesi li spremila nešto lepo?“, pitala je mama.

Stenli je u pozadini ponovo nešto rekao. Puls mi se ubrzao.

„Jesam.“ Brzo sam slagala. Ponekad bih se i sama uplašila koliko mi je postalo lako da slažem. A to zapravo nije ni bilo čudno. Napokon, već mesecima ništa drugo nisam ni radila.

„Nemoj da zaboraviš ručak u subotu“, dodala je.

„Već sam upisala u kalendar.“

„Super.“ Kratko je oklevala, a meni se učinilo da preko telefona može da mi pročita misli. „Molim te, nemoj ništa da brineš. Rešićemo mi to.“

„Mi sve rešimo, mama“, odgovorila sam, mada me je briga bukvalno preplavila. Najradije bih odmah uskočila u autobus za Portland da bih bila s njom.

„Vidimo se onda, mila.“ Poslala mi je poljubac preko telefona, a i ja sam njoj, pre nego što smo završile razgovor.

Na trenutak sam zurila u radnu površinu s mermernom šarom svoje kuhinjice. Delići sećanja borili su se da izbiju na površinu. Čvrsto sam zatvorila oči i prisilila sebe da ih vratim u dubinu svesti, gde im je i mesto. Drhtavim prstima izvukla sam kolu lajt iz frižidera i sručila se u naslonjaču oker boje u svojoj majušnoj dnevnoj sobi.

Otpila sam gutljaj i zurila u rastopljeni sir u sendviču. Najednom nisam bila gladna, mada mi je još maločas krčao stomak.

S uzdahom sam spustila tanjir na provizorni stočić od drvenih paleta. Odozdo sam mogla da čujem preglasnu muziku iz susednog stana. Henk je voleo haus – a ja baš i ne. Nažalost, već više od godinu dana bila sam bespomoćna i prepuštena na milost i nemilost njegovom muzičkom ukusu. A ponekad čak ni glasna muzika nije mogla da nadjača Henkovo stenjanje ako bi opet dovukao neku. Ovdašnji zidovi bili su tanji nego što bih volela.

Osvrnula sam se unaokolo. Mada sam tu živela već dugo, stan mi je i dalje izgledao nedovršeno. Na zid su dospela samo dva okvira s porodičnim fotografijama, i mala rupica iz koje je ispaao malter jer sam neuspešno pokušavala da zakucam ekser. Zapravo sam htela da okačim još slika, ali bila sam suviše izbirljiva i već mesecima sam tražila prave motive. Za dekorativne jastučice na staroj bakinoj sofi još nisam kupila nove navlake, a čitavu večnost sam odlagala i da kupim biljke u lepim saksijama. Sve to bi učinilo da ovaj prostor deluje prijatnije i više domaće, ali zapravo sam potajno sumnjala da bi to malo dekoracije uspelo da otkloni onaj moj unutrašnji osećaj.

Verovatno se u Vudshilu nikada neću osećati potpuno kao kod kuće. U mislima sam stalno bila s mamom. Najpre sam verovala da sam nostalgična, ali u jednom trenutku postalo mi je jasno da to neprijatno golicanje koje osećam nije ništa

drugo do strah. A posle ovog telefonskog razgovora postalo je skoro nepodnošljivo.

Svaki put kad sam pričala mami kako sam u Vudshilu srećna lagala sam. Svaki put kad sam oponašala Doninu bezbrižnost kasnije sam se stidela. Sve ove laži postepeno su počele da me pritiskaju. Trenutno je u mom životu postojala samo jedna jedina osoba kojoj sam mogla da pokažem kako se stvarno osećam – a i na tu osobu nisam mogla zaista da računam.

Uzela sam laptop s improvizovanog stola i otvorila ga. Pritom sam prosula malo kole iz limenke i tiho opsovala. Spontano sam se nagnula da poližem kolu sa svoje gole noge. Hvala bogu, stanovala sam sama i mogla sam tek tako da oližem sebi koleno a da me pritom ne gleda popreko neka cimerka.

Kada se sistem podigao, otvorila sam mejl. Tihi zvuk najavio je današnji zadatak s književne radionice. Dok sam pijuckala kolu, ovoga puta pazeći da ništa ne prospem, otvorila sam poruku.

Šalje: Nolan Gejts <ngates@wodshill.edu>

Poslato: sreda, 14. septembar 21.01

Prima: Izborni modul književne radionice 2

Sadržaj: domaći zadatak

Dragi polaznici,

Ovde vam dajem zadatak koji treba da mi pošaljete do nedelje u osam uveče.

x Nolan

P. S.: Blejk, ako ovoga puta ne pošalješ zadatak, otvoriću profil na *Tinderu* s tvojim imenom. Ozbiljno mislim.

Brzo sam otvorila atačment. A onda sam videla da se u mom inboks u nalazi i Blejkov odgovor. Otvorio mi se odmah posle zadatka.